

אוסו רביד מספר

ליווי האניות 'שבתאי לוז'ינסקי' ו'אף על פי כן'

נמסר לאתר הפלי"ם על ידי נכדו יואב אייזנברג

ב-4/3/47 ליוויתי את אניית המעפילים "שבתאי לוז'ינסקי" והגענו ארצה לחוף ניצנים. האנגלים גילו אותנו וקיבלנו הוראה לעלות עם האניה על החוף ולהוריד את המעפילים. קפצתי לים, הורידו לי חבל וקשרנו אותו לחוף. המעפילים משכו עצמם בשחייה ועל גבי סירות בעזרת החבל עד הגיעם לחוף. האנגלים השתלטו על החוף והיתה ערבוביה בין האנגלים והפליטים. כל האנשים שנאספו ע"י האנגלים שבחלקם הגדול היו ישראלים, נשלחו למחנה קפריסין.

הצלחתי לברוח מהאנגלים ולהגיע לבאר טוביה למשפחת זולר. אירחו אותי שם כמה ימים עד שהאנגלים הסתלקו. לאחר תקופה קצרה בארץ חזרתי לאיטליה וקבלתי פיקוד על מחנה פורמייה. התחלנו להכין את יציאת אניית המעפילים "אף על פי כן". קשרתי קשרים עם שלטונות האזור, הפצנו שמועה שזה מחנה של חולים, ולאזרחים הכניסה היתה אסורה. מדי פעם הגיעו משאיות עם מעפילים ששיקמנו באוהלים ודאגנו להם למזון, לימוד עברית והסברים על התנהגות בעת השיוט באוניה ארצה וגם הסבר על ביצוע ליל העלייה לאוניה, שהתקרב.

יהודה ארזי הגיע לפורמייה והודיע לי שעלי להתכונן להעמסת המעפילים שיתבצע בליל 15.9.47 ואמשיך אתם כמלווה אחראי ארצה. כמו כן הוסבר לי שאין צורך להכין סירות על מנת להביא את העולים לאניה, כי האניה הזאת נושאת "טנקים" (L.S.T 147) והיא יכולה להתקרב עד לחוף והעולים יכולים להיכנס לאניה דרך דלת אטומה מקדמת האנייה; בעת העלאת העולים לאוניה לא נפתחה הדלת ונאלצנו להשתמש בסירות על מנת להעלותם לאניה. בגלל סערה שהתחוללה העלאת המעפילים היתה מסוכנת וקשה וארכה כ-4 שעות ורק עם שחר עזבנו את חוף FORMIA עם 434 מעפילים. ידעתי שאנייה זו, שטוחת הגחון, מיועדת רק לשיוט למרחקים קצרים ולא למרחקים ארוכים בסערות בים פתוח. למזלנו הים היה שקט כל הדרך. תוך כדי שיוט ארגנו קבוצות צעירים במתן עזרה לעולים, חלוקת מזון, מים, שמיכות וסדר באנייה וכדומה.

במהלך השיוט הסתבר, שאחת המעפילות, ששמה היה בטי פידלר, שתפה פעולה עם האנגלים והסגירה את כל אנשי הצוות והישראלים לאנגלים חוץ מאשר אותי. אני הצלחתי להתגנב לתוך אוניית הגירוש ולהגיע עם המעפילים לקפריסין. לאחר כחודש ששהייתי בקפריסין הוברחתי על ספינה חזרה ארצה. התייצבתי אצל יגאל אלון וספרתי לו את כל קורותי באוניה ונתתי לו את תמונתה של בטי. יגאל אמר שיוציא אנשים למפקדת C.I.D ביפו על מנת לחפש ולחקור אודותיה. זמן רב אחרי זה, כשהייתי בחזרה באיטליה, נודע לי שאחותה החורגת הגיעה לקבוץ כפר גלעדי לאחר שחרורה מקפריסין ושהתה שם כשנה וחצי. לאחר מכן נעלמה בירושלים במנזר ועקבותיה של בטי אבדו.